

Prolog

TOMAS LAGER STACK NYCKELN i låset till dörren, öppnade och klev in. Han placerade skinnportföljen på den tomma stolen i kontorets hörn, slog sig ner bakom skrivbordet och såg ut över rummet.

Inget damm på bokhyllan, inga papper som låg osorterade. Ordning och reda.

När han konstaterat det fällde han upp datorn och började arbetsdagen på samma sätt som alltid, genom att läsa sin e-post. Samtidigt som muspekaren flyttade sig över skärmen gled hans blick till klockan ovanför dörren. Tio i åtta. Han hade fått ett telefonsamtal igår kväll, strax efter att han diskat upp efter sig i lägenhetens kök. Mannen i andra änden hade presenterat sig som Roger Morelius och bett om ett möte, klockan åtta på rektorsexpeditionen.

Tomas kände honom inte, men visste vem han var. Roger hade varit en osviklig närvaro under Mittdemokraternas valkampanj, aldrig mer än ett par meter bort från partiledaren, Harald Haag. Det nya partiet som hade tagit deras lilla ort med storm.

Ängskullen – ett småsamhälle med åttatusen invånare, två livsmedelsbutiker, en gymnasieskola, en biograf som var stängd på vardagarna och en simhall som bara var öppen på vinterhalvåret. En ort okänd för de flesta, halvt avskuren från resten av landet. Det var egentligen märkligt att det var en egen kommun.

Mittdemokraterna hade hävdat att de varken var höger eller vänster, endast intresserade av vad de kunde göra för Ängskullen och dess invånare. Tomas tillhörde den minoritet som inte röstat på dem. Vallöftena hade låtit bra; förbättringar inom skola, vård och omsorg. Hur kunde någon motsätta sig det? Samtidigt var det något han inte gillade med dem. Något

plastiskt, något falskt han inte kunde sätta fingret på. Det var en magkänsla som inte kunde utvecklas mer än så.

Därför hade han vaneröstat på samma parti han röstat på sedan det år då han blev myndig och fick rösträtt. Inte för att hans röst hade spelat någon roll. Mittdemokraterna hade vunnit en jordskredsseger – fått egen majoritet – och folk hade jublat. På väg till jobbet idag hade han kört förbi partimedlemmar som plockade ner valaffischer.

Tomas visste inte vad ortens nya styre skulle innebära för honom som rektor på den enda gymnasieskolan, men dagens möte kanske skulle ge honom en antydan. Han kunde bara hoppas att det inte handlade om några omvälvande förändringar. Saker och ting fungerade bra som de var.

En knackning på dörren fick honom att titta upp från skärmen. Han reste sig från skrivbordet så att stolen gnisslade mot golvet, knäppte en knapp i kavajen och öppnade. Mannen utanför dörren var medellång, hade brunt välkammat hår och oklanderlig klädsel. Han sträckte fram handen mot Tomas. ”Roger Morelius, vice kommunalråd.”

Tomas skakade hans hand och gjorde en gest in mot kontoret med den andra. ”Tomas Lager, rektor. Stig på.”

Roger nickade, klev in och stängde dörren efter sig. Tomas slog sig ner på samma plats som tidigare och erbjöd mannen stolen på andra sidan skrivbordet. Roger öppnade sin portfölj och plockade ut ett vitt kuvert som han lade fram på skrivbordet. Tomas rynkade ögonbrynen.

”Vad är det här?” En känsla av oväntat obehag smög sig på när han tog kuvertet mellan fingrarna.

Rogers ansikte var fast förankrat i ett artigt leende. Han gjorde en rörelse med handen mot kuvertet. ”Öppna det.”

Tomas gjorde som han blivit ombedd. Han stack in brevöppnaren under fliken, rev upp kuvertet och kikade ner i det. Hans ögon vidgades när han långsamt plockade upp innehållet. En flygbiljett till Madeira samt en check på

tvåhundrausen kronor. Han visste inte hur han skulle reagera, visste inte vad något av det betydde.

”Vad...?” Det var allt han fick ur sig. Hans oavslutade fråga blev hängande i luften.

Rogers leende var oförändrat. ”Det finns en kompetent och duktig kvinna i vårt parti som gärna skulle vilja få positionen som rektor på den här skolan. Hon kan börja imorgon.”

Tomas kände hur hans mun öppnades, hur hans haka föll allt längre ner. Var det här något slags dåligt skämt? Försökte de på allvar köpa hans tjänst? Han kunde inte påminna sig om att han någonsin känt sig mer förolämpad, mer kränkt. Medan röda fläckar av ilska och upprördhet slog ut på hans hals reste han sig hastigt från stolen.

”Lämna mitt kontor omedelbart.” Han slängde biljetterna och checken ifrån sig. De dalade sakta ner och lade sig på golvet. ”Om du inte har försvunnit härifrån inom fem sekunder ringer jag polisen.”

Roger ändrade inte en min. Det opersonliga leendet var bergfast, darrade inte ens i mungiporna. ”Det var tråkigt att höra att du känner så. Verkligen tråkigt.”

”Jag har inget mer att säga dig eller någon annan representant för ert parti.” Tomas andades så häftigt att bröstkorgen hävde sig under skjortan. ”Gå ut.”

”Jag hade hoppats att vi inte skulle behöva ta till det här.” Roger stack ner handen i sin portfölj för andra gången och plockade upp ett nytt vitt kuvert. Han placerade det mitt på skrivbordet.

Tomas rörde det inte. ”Jag är inte intresserad av era mutor har jag sagt. Ta dina pengar och allt annat du har i den där väskan och försvinn härifrån.” Han stirrade på mannen som fortfarande lugnt satt kvar på stolen. Vilken del av ordet gå var det den här människan inte begrep?

”Öppna kuvertet.” Leendet sviktade inte, men den här gången fanns det en skärpa i mannens ton. En varning.

Tomas ryckte upp kuvertet från bordet, rev sönder fliken och slet ut det enda pappret. Hans ansikte bleknade när blodet lämnade hans kinder.

Det var ett utdrag ur brottsregistret.

Chockad sjönk han ner på stolen igen utan att ta blicken från pappret. Det var så länge sedan, ett annat liv. En annan tid. Han hade varit tjugo år och bott femtio mil härifrån när det hände. Det var en del av livet han lämnat bakom sig.

Han tittade upp med en knyck på nacken, inte villig att ge vika för de här människorna och deras okonventionella metoder. ”Ska det här föreställa ett hot?” Han släppte pappret, som om han äcklades av att röra det. ”Brottsregistret är offentliga uppgifter. Ni har ingen hållhake på mig.”

”Det stämmer att det är offentliga uppgifter.” Roger nickade. ”Men det betyder inte att alla känner till dem. Jag undrar vad föräldrarna skulle tycka om de fick reda på att rektorn för deras barns skola har suttit inne för väpnat rån?”

”Men...” Tomas kände hur det gick runt i huvudet, hur hans medvetande skrek efter en lösning som inte fanns. ”Det var länge sedan. Jag...jag hamnade i dåligt sällskap under tonåren och... Hur som helst satt jag av min tid. Jag är...är en annan människa idag.” Han kunde själv höra hur ynkelig han lät; stammande, besegrad.

Roger svarade inte. Bara såg på honom med leendet hos någon som just ställt sin motståndare i schack matt. Till slut reste han sig. ”Jag tror nog att ni vid närmare eftertanke kommer att finna att vårt ursprungliga erbjudande är mer än rimligt. Jag väntar mig att ni lämnar in er avskedsansökan senast i slutet av veckan. Trevligt att träffas, rektor Lager.”

Mannen plockade upp sin portfölj och lämnade rummet. Tystnaden lade sig över kontoret när han stängde dörren efter sig. Tomas sjönk ner med huvudet i händerna. Hans armar och knän darrade. Sedan, när han hade kraften att resa sig, lämnade han sin plats bakom skrivbordet och gick runt till andra sidan.

Där böjde han sig ner och plockade långsamt upp biljetten och checken. Han höll dem i handen när han rätade på ryggen och såg ut över rummet på samma sätt som han gjort när han kommit in.

Efter tjugofem års trogen tjänst var hans tid som rektor över.

Kapitel 1

HÖSTSOLEN SILADE IN GENOM fönsterglasen och fick Paulines hår att glittra i det dansande ljuset när hon lämnade matsalen. Hon gick längs den kala korridoren samtidigt som hon plockade upp mobilen ur fickan för att kontrollera tiden. Fem minuter kvar till veckans samling för den kristna skolföreningen. De minuterna var vad hon behövde för att ta sig bort till andra änden av gymnasieskolans långsmala byggnad och låsa upp det tomma klassrummet de hade tillåtelse att låna på onsdagarna. Hon mindes fortfarande hur rektor Lager hade lämnat över nyckeln med ett leende när hon startat föreningen för ett halvår sedan.

”Jag är själv inte religiös.” Han hade lagt nyckeln i hennes öppna handflata. ”Men när unga människor tar den här sortens initiativ tycker jag att det ska uppmuntras. Klassrummet står till ert förfogande på onsdagar, mellan tolv och halv två.”

Pauline hade skrivit ut färgglada papper och satt upp dem på skolans anslagstavlor för att annonsera den nystartade föreningen. I fem veckor hade hon sedan suttit för sig själv i det tomma klassrummet på onsdagarnas lunchraster med blicken riktad mot klockan ovanför dörren. Bytt ställning på stolen, trummat med fingrarna mot bänken och förgäves hoppats att någon skulle dyka upp. Vem som helst.

Den sjätte veckan, när hon bestämt sig för att det var sista gången hon gick för att låsa upp det tomma klassrummet, stod två tjejer från första årskursen utanför dörren och väntade. De hade varit tysta, blyga och försiktiga, men Pauline hade inte kunnat vara gladare. Hennes ansträngningar hade äntligen gett resultat, precis när hon varit på väg att ge upp.

Eftersom de nya tjejerna inte hade någon kyrklig bakgrund hade Pauline låtit det ta sin tid, börjat med grunderna. De hade

pratade om livet, Gud och tron och på slutet hade hon bitt en enkel bön. Den sista träffen innan sommarlovet hade hon berättat sin egen historia för dem. Att hon som femtonåring känt sig tjock, ful och värdelös. Att hon gått in på toaletten efter varje måltid och stuckit fingrarna i halsen. I den stunden hade Pauline sett på de två förstaårseleverna att hon hade deras uppmärksamhet. När hon fortsatte berätta att ett kristet läger inneburit vändpunkten, lyssnade de fortfarande. Hon hade mött deras blickar och hoppats att de skulle se uppriktigheten i hennes ögon.

”En ledare bad för mig på det där lägret.” Hon skakade på huvudet. ”Det är svårt att förklara det, men allt förändrades efter det. Ångesten jag hade inom mig...den bara försvann.”

Hon hade fått be för tjejerna och de hade hållit kontakten via mail och sms under sommaren. Nu, när det var början av oktober och Pauline gick sitt sista år på gymnasiet, var det fortfarande bara de tre som utgjorde den kristna skolföreningen. Men hon tänkte inte ge upp. Tre personer var bättre än ingen och hon väntade fortfarande på det stora genombrottet. Vägrade att ge upp hoppet om det.

Ljudet av några killar som pratade högljutt med varandra fick Pauline att flyktigt titta åt deras håll där de kom från andra änden av korridoren. Som alltid högg det till i magen på henne när hon lade märke till att en av dem var Adam. Inte för att hon var intresserad av honom, utan för att hon så länge tänkt att hon borde fråga om han ville komma till den kristna skolföreningen. Något hon skulle ha gjort för länge sedan om hon bara vågat.

Adam var snygg och populär, en kille som fick de flesta tjejer att vända på huvudet, men det var inte det som hindrade henne. Hon struntade i skolans sociala hierarkier och hade inga problem att prata med människor, vilka de än var. Orsaken var att Adam, så snart hon kom inom tio meters avstånd från honom, gjorde allt han kunde för att undvika henne. Han gled

undan med blicken, hälsade aldrig och bytte ibland till och med riktning i korridoren för att slippa möta henne.

Pauline hade aldrig förstått varför. Deras föräldrar var bekanta genom kyrkan och hon hade sett honom sitta bredvid dem och sina syskon, några rader bakom hennes familj, på söndagarna. Hans familj hade flyttat till Ängskullen för två år sedan och hennes föräldrar hade bjudit hem hans på middag första gången de kom till kyrkan. Trots det tycktes Adam sky henne som pesten, i varje fall utanför kyrkobyggnaden. Efter söndagsgudstjänsterna, när folk ställde sig upp i bänkarna och samtalade med dem runt omkring, kunde han svara ett kort hej om hon hälsade på honom. Men det var allt och Pauline hade inte en aning om vad hon gjort för att få honom att undvika henne så utstuderat.

Nu möttes deras blickar helt hastigt i korridoren och för en halv sekund såg de rakt på varandra. Adam reagerade precis som Pauline förväntat sig. Han tittade snabbt bort och kastade sig in i ett samtal med en av de andra killarna. Som om han ville försäkra sig om att hon inte kom på tanken att tilltala honom. Att hon inte skulle visa för omvärlden att de faktiskt kände varandra.

Pauline pressade ihop läpparna. Hon tänkte inte tvinga på honom sitt sällskap mot hans vilja, inte ens för chansen att kunna rekrytera en ny medlem till deras försvinnande lilla grupp.

Hon skyndade på stegen förbi killarna, kom fram till det tomma klassrummet och låste upp. Där satte hon sig ovanpå en av bänkarna för att vänta medan hon lät dörren stå öppen. Några minuter senare plockade hon upp mobilen igen för att se om den stämde med urtavlan på väggen. Hennes panna rynkades. Tjejerna brukade vara i klassrummet vid det här laget och hade aldrig missat en samling sedan de kom dit första gången. De dök oftast upp någon minut efter henne och pratade om hur den senaste veckan varit. Pauline tog stöd mot benet

med armbågen och lutade hakan i handen. Kunde de vara sjuka? Båda två? Borde de inte ha hört av sig då?

När hon fått nog av att vänta letade hon upp en av dem i kontaktlistan på telefonen. Hon ville inte vara kontrollerande – det var trots allt en frivillig samling – men om något hade hänt behövde hon få reda på det. Två signaler hann gå fram innan Lina svarade.

”Hallå?”

”Hej, Lina! Det är Pauline.” Hon var noga med att inte låta bekymrad innan hon visste vad det handlade om. ”Jag ville bara kolla att allt är okej med dig.” Hon tvekade. ”Det är dags för vår samling nu. Ifall du hade glömt.” Hon skrattade kort för att visa att det inte handlade om något tvång och att Lina inte var skyldig henne någon förklaring.

”Jag vet.” Lina var tyst ett par sekunder. ”Jag kommer nog inte komma dit mer. Inte Emma heller.”

Pauline kände hur hon blev kall i kroppen. Vad hade hänt? Hon samlade sig snabbt för att kunna svara. ”Det behöver ni självklart inte.” Hon tvingade fram ett leende, trots att Lina inte kunde se henne. ”Men...finns det någon särskild anledning? Är det...är det något jag har sagt eller gjort?” Hon kände sig patetisk när hon ställde frågan och grimaserade åt sig själv.

”Nej. Nej, absolut inte.” Linas svar kom snabbt den här gången. ”Det har inget med dig att göra överhuvudtaget. Det är de nya reglerna. På anslagstavlan. Vi vill inte verka...du vet...fega eller nåt. Men man har ju betyg att tänka på och så...”

”Visst, jag förstår. Inga problem.” De avslutade samtalet och Pauline lade långsamt undan telefonen. I själva verket förstod hon inte alls. Nya regler? Hon hade inte velat erkänna för Lina att hon inte visste något om dem eftersom det kändes som hennes uppgift att hålla reda på sådana saker. Hon gled ner från bänken hon suttit på och lämnade klassrummet med sikte på entréhallen. Hennes steg bort till anslagstavlan var målinriktade och bestämda. Vad det än handlade om måste det

finnas en förklaring, en lösning.

När hon kom fram stannade hon tvärt och stirrade på det skrikande neongula pappret hon själv satt dit för att annonsera den kristna skolföreningen. Ovanpå det, rakt över texten där hon skrivit var och när de träffades, hade någon satt upp en vit lapp med ett kort meddelande: *Religiösa föreningar på skolan förbjudna.*

Förbjudna? Pauline blinkade och fokuserade på nytt flera gånger för att försäkra sig om att hon inte läst fel. Hon hade trott att hon levde i en demokrati, en demokrati med rättigheter som religionsfrihet och yttrandefrihet. Plötslig ilska tog över när hon läste meddelandet igen och fick henne att knyta nävarna vid sidan. Lappen som satts upp över hennes kanske räckte för att skrämma bort Lina och Emma, men det skulle krävas mer än så för att få henne att ge upp. Hon rev ner pappret från anslagstavlan så att häftstiftet flög iväg och landade på golvet med ett litet klickande ljud. Med lappen i handen kryssade hon mellan andra elever medan hon stegade iväg mot rektorexpeditionen. Tomas Lager hade själv gett henne tillåtelse att starta föreningen och hon tänkte ta reda på vad det här handlade om.

Hon knackade på dörren och väntade på svar, fortfarande med ena handen formad till en knytnäve. Tre sekunder passerade innan en kvinnlig röst hördes. ”Kom in!”

Pauline förvånades av den oväntade rösten, men gjorde som hon blivit ombedd och öppnade. Kontoret såg inte ut som det gjort tidigare. Tomas Lager hade varit neurotiskt noggrann med att hålla ordning – eleverna på skolan brukade skämta om att han tog fram linjalen bara för att placera ett papper på skrivbordet. Men han hade ändå gjort rummet till sitt eget. Han hade haft tavlor med båtar och havsmotiv på väggarna, gröna växter i fönstret och en japansk teservis i hyllan. Allt det var borta nu och rummet kunde bäst beskrivas som funktionellt och opersonligt.

En slank kvinna i fyrtioårsåldern reste sig från skrivbordet. Hon hade mörkbrunt hår uppsatt i en prydlig svinrygg, röd kavaj och en matchande kjol som slutade strax ovanför knäna. När Pauline gick närmare upplevde hon en oförklarlig känsla av obehag, som en föraning. Hon sköt undan den irrationella tanken och stannade när hon kom fram till skrivbordet. Om kvinnan noterade Paulines frustrerade ansiktsuttryck, låtsades hon inte om det. Ett artigt leende låg över hennes läppar när hon väntade på att Pauline skulle förklara sitt ärende.

”Var är rektor Lager?” Det var inte det hon planerat att säga när hon gick in, men hon hade kommit av sig på grund av överraskningen. Tomas Lager hade varit rektor på skolan så länge någon kunde minnas, till och med när hennes egen mamma tagit studenten för tjugofem år sedan.

”Jag heter Ann-Kristin. Ann-Kristin Johansson. Jag är ny rektor här på skolan.” Kvinnan sträckte fram handen och Pauline tog den förvirrat. Sedan mindes hon sitt ärende och lade ner lappen hon rivit loss från anslagstavlan på skrivbordet mellan dem.

”Någon hade satt upp den här över min annonsering om den kristna skolföreningen.” Hon rätade på ryggen.

”Det var jag som satte upp den.” Ann-Kristin knäppte händerna över den röda kjolen. ”Är det ett problem?”

Pauline tappade målföret. Något med den här kvinnan fick henne att känna sig illa till mods, som om hon borde fly platsen. Ann-Kristin log och använde en vänlig ton, men något hos henne fick Pauline att uppfatta henne som ormlik. Hon harklade sig, fuktade läpparna och tog till orda. ”Ja, det är det. Rektor Lager gav mig tillåtelse att starta en kristen skolförening. Jag förstår inte varför den plötsligt ska förbjudas.”

Kvinnan på andra sidan skrivbordet lade huvudet på sned. ”Rektor Lager, sa du?”

Pauline nickade, osäker på vart den nya rektorn ville

komma. ”Ja.”

”Han jobbar inte här längre.” Hennes röst var lugn. ”Jag är rektor nu och det är varje rektors uppgift att se till att den svenska skollagen efterlevs.”

”Men...” Pauline letade efter argument som innan hon klev in på kontoret verkat självklara. ”Vi har religionsfrihet i Sverige.”

Ann-Kristin log igen, ett överseende leende. ”Vad du gör på din fritid lägger jag mig inte i. Men den svenska kommunala skolan ska vara icke-konfessionell och det är min uppgift som rektor att se till att den är det. Min tolkning av skollagen är att religiösa föreningar av något slag inte hör hemma på skolan. Vill du driva en sådan förening utanför skolan, på din egen tid, är du fri att göra det.”

”Men...” Pauline visste inte vad hon skulle säga. Hon stod kvar på samma plats på golvet, handfallen och utan argument.

”Däremot skulle jag vilja påstå att det här,” kvinnan pekade en rödmålad nagel mot pappret Pauline rivit ner från anslagstavlan, ”skulle kunna klassas som vandalisering av skolans egendom.”

”Åh, jag...” Pauline kände hur hennes kinder hettade. Vandalisering? Hon hade aldrig kunnat föreställa sig att bli anklagad för något sådant inne på rektorns kontor. ”Jag menade inte att –”

”Ingen fara.” Ann-Kristin viftade avfärdande med handen. ”Jag är villig att förbise det lilla övertrampet om du lovar att inte ställa till mer bråk om det här med föreningen.” Hon lade huvudet på sned igen när hon såg på henne. Som om hon inte längre talade till en artonårig ung kvinna, utan ett olydigt barn. Ett barn vars beteende behövde korrigeras.

Paulines mun öppnades långsamt. Ställa till med bråk? Var det verkligen det hon gjort? Hon skakade undan anklagelsen. Allt hon gjort var att komma hit och ifrågasätta ett, som hon såg det, odemokratiskt beslut.

”Om du ursäktar mig, så har jag mycket att ta tag i som ny rektor här på skolan.” Ann-Kristin visade med handen mot dörren. ”Tack för att du kom hit och talade med mig,...” Hon väntade på att Pauline skulle fylla i den oavslutade meningen.

”Pauline. Pauline Eriksson.”

Kvinnan log igen. ”Tack för att du kom, Pauline. Nu måste jag tyvärr återgå till det jag höll på med.”

Pauline nickade stumt och backade ut från kontoret. När hon stod i korridoren utanför kände hon sig bedövad. Vad hade hänt egentligen? Hon hade gått in på rektorsexpeditionen, ångande av beslutsamhet, och nu stod hon här utanför utan att ha kommit någon vart.

Är det över nu, Gud? Känslan av att vara besegrad tyngde ner hennes axlar och fick henne att hänga med huvudet. Efter ett halvårs kamp med att få igång en aktiv kristen skolförening var det slut. Hon hade hållit modet uppe under hela den här tiden – kämpat, trott och bett. Nu hade inte bara hennes enda två medlemmar i föreningen lämnat den, hon hade dessutom fått hoppet krossat om att någonsin få fler. Arbetat för inget.

Pauline kände det som om hon stod på kanten av ett stup medan marken under hennes fötter gav vika och började rasa. Hennes ögon tårades av uppgivenhet och hon gick långsamt bort från rektorsexpeditionens dörr. Samtidigt som hon rundade hörnet hörde hon ett bekant ljud från sin telefon i fickan. Sms. Hon tog upp mobilen, drog med fingret över skärmen och läste meddelandet. Pauline blinkade förbluffat mot skärmen.

”Va?”